

O
FEREASTRĂ
ÎNTUNECATĂ

R A C H E L
G I L L I G

O
FEREASTRĂ
ÎNTUNECATĂ

Traducere din engleză de
Loredana Voicilă

Titlul original: *One Dark Window*

Autor: Rachel Gillig

One Dark Window

Copyright © 2022 by Rachel Gillig

All rights reserved

© Storia Books, 2023, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GILLIG, RACHEL

O fereastră întunecată / de Rachel Gillig ; trad. din engleză de Loredana Voicilă. - București : Storia Books, 2023

ISBN 978-630-6525-32-4

I. Voicilă, Loredana (trad.)

821.111

REDACTOR: Simona Ștefana Stoica

CORECTORI: Paula Rotaru, Cristina Munteanu

IMAGINI COPERTĂ: Trevillion și Shutterstock

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Pentru fetele tăcute, cu povești în minte.
Pentru visele... și coșmarurile lor.

Tâlharul care ținea pumnalul m-a privit cu ochii ieșiți din orbite și a coborât arma. Și-a coborât-o doar pentru o clipă -, dar o clipă era îndeajuns pentru mine.

Mușchii îmi ardeau cu puterea Coșmarului. L-am lovit pe tâlhar în piept, cu o forță brutală, făcându-l să scape pumnalul și aruncându-l cu spatele în drum. Capul i s-a izbit cu putere de pământ, chiar în clipa în care tâlharul din spatele meu se întindea după sabie.

Dar reflexele Coșmarului erau mai rapide. Înainte să apuce să-și scoată arma din teacă, l-am apucat cu atâta forță de încheietura mâinii, încât unghiile mi s-au împlântat în pielea lui.

— Nu mai treceți pe aici! am zis, cu o voce care nu era întrutotul a mea.

Apoi, cu toată forța Coșmarului, l-am împins de pe drum, în ceață.

Crengile au trosnit când s-a izbit de pământ, o înjurătură răsunând prin aerul umed al verii. Nu am așteptat să-l văd cum se ridică. Alergam deja – alergam cu toată viteza spre casa unchiului meu.

Mai repede! am strigat printre bătăile puternice ale inimii.

Picioarele îmi erau încordate din cauza efortului, iar pașii erau atât de rapizi și de preciși, încât tălpile abia atingeau

pământul. Când am ajuns în lumina aurie a torțelor, m-am lipit de zidul de cărămidă de lângă poarta unchiului meu și m-am forțat să respir lung, cu plămânii arzând.

Am aruncat o privire peste umăr, în josul drumului, aproape așteptându-mă să văd că mă urmăresc. Dar numai copacii și ceața străpungeau întunericul.

Eu și Coșmarul eram din nou singuri.

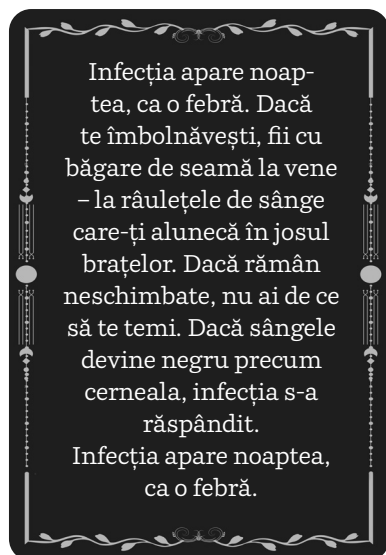

PARTEA I

Cărțile

Capitolul unu

Aveam nouă ani când Vracii au venit prima oară acasă. Unchiul și oamenii lui erau plecați. Verișoara mea Ione și frații ei se jucau gălăgios în bucătărie, așa că mătușa mea a auzit bubuiturile în ușă abia după ce primul bărbat în robă albă intrase deja în salon.

N-a avut timp să mă ascundă. Dormeam la fereastră, ca o pisică. Când m-a scuturat ca să mă trezească, părea foarte speriată.

— Fugi în pădure! mi-a șoptit, apoi a deschis fereastra și m-a împins prin ea.

Nu am căzut în iarba văratică și moale. M-am lovit cu capul de piatră și am clipit de câteva ori, în timp ce o greață

amețitoare îmi întuneca vederea, iar fruntea îmi era învăluită de o fierbințeală roșie și lipicioasă.

I-am auzit în casă, pășind greoi, cu o hotărâre sinistă.

Ridică-te! mi-a strigat vocea din cap. *Ridică-te, Elspeth!*

M-am ridicat pe brânci, disperată să ajung la liziera de dincolo de grădină. Ceața m-a împresurat și, chiar dacă nu aveam talismanul în buzunar, am alergat spre copaci.

Durerea pe care o simțeam în cap era însă prea mare.

Am căzut din nou, cu sângele alunecându-mi pe gât.

Mă vor prinde! am țipat, înnebunită de spaimă. *Mă vor ucide!*

Nimeni nu te va răni, copilă! s-a răstit el. Acum, ridică-te!

Am încercat. Cu înverșunare, am încercat. Dar rana de la cap era profundă, iar după cinci pași disperați – marginea pădurii era atât de aproape, încât puteam să-i simt mirosul – am căzut în țărână, înghițită de un leșin rece ca moartea.

Acum știu că tot ce a urmat nu a fost un vis. Nu se poate să fi fost. Oamenii nu visează când leșină. Eu nu am visat deloc. Dar nu știu cum altfel să-l numesc.

În vis, ceața m-a pătruns până la os, densă și întunecată. Mă aflu în grădina mătușii mele, acolo unde fusesem cu doar o clipă în urmă. Puteam să văd și să aud – să miros aerul, să simt țărâna sub ceafă –, dar eram împietrită, nu puteam să mă mișc.

Ajutor! am strigat, cu glas pierit. *Ajutați-mă!*

În mintea mea au răsunat pași grei și grăbiți. Lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Am mijit ochii, dar nu puteam să văd și aveam privirea încețoșată, de parcă aș fi încercat să privesc din adâncul mării.

O durere ascuțită și furioasă mi s-a răspândit în brațe și venele mi-au devenit dintr-odată negre precum cerneala.

Am țipat. Am urlat până când lumea din jur a dispărut, până când totul s-a întunecat.

M-am trezit sub un arin, ocrotită de ceață și de verdeața deasă a pădurii. Durerea din vene dispăruse. Cumva, cu capul spart, reușisem să ajung la lizieră. Scăpasem de Vraci.

Aveam să trăiesc.

Am tras adânc aer în piept, apoi am dat drumul unui suspin fericit, în timp ce mintea mea încă se lupta cu rămășițele panicii care amenințase să mă înghită.

Abia după ce m-am ridicat am simțit durerea din mâini. Mi-am coborât privirea. Palmele mele erau zgâriate și sfâșiate, iar sângele îmi acoperea degetele acolo unde unghiile, acum pline de pământ, se rupseseră. În jurul meu, pământul era răscolit, iarba, răvășită. Ceva sau cineva o turtise.

Ceva sau cineva mă ajutase să mă târăsc la adăpost, prin ceață.

Nu mi-a spus niciodată cum mi-a mișcat trupul, cum a reușit să mă salveze în acea zi. Rămâne unul din nenumăratele lui secrete, nerostit, și se odihnește cuminte în întunericul pe care l-am cultivat.

Cu toate acestea, atunci a fost prima oară când nu mi-a fost frică de Coșmar – de vocea din capul meu, de creatura cu ochi galbeni, neobișnuiți, și cu o voce stranie și catifelată. Unsprezece ani mai târziu, nu-mi mai este deloc frică de el.

Chiar dacă ar trebui să-mi fie.

În dimineața aceea mergeam pe drumul din pădure ca să mă întâlnesc cu Ione în oraș.

Nori cenușii îmi întunecau calea, iar poteca era alunecoasă – căptușită cu mușchi. Lemnul era îmbibat cu apă, greoi și umed, de parcă ar fi vrut să sfideze schimbarea inevitabilă a anotimpului. Doar câte un corn* se ridica în contrast cu ver-

* Arbust fructifer (n.t.).

dele de smarald, nuanțele lui oranj-roșiatice strălucind prin ceață, înfocate și orbitoare.

De sub un merișor s-au auzit bătăi de aripi și păsări speriate de pașii mei lipsiți de grație s-au năpustit spre cer, prin ceața atât de densă, încât penele lor au părut s-o văturească. Mi-am tras gluga pe frunte și am început să fluier o melodie. Era unul dintre cântecele lui, unul dintre numeroasele cântece pe care le fredona în colțurile întunecate ale minții mele. Străvechi, îndurerat și blând în vuietul surd. Îmi răsuna plăcut în urechi, iar când ultimele note mi-au alunecat de pe buze, mi-a părut rău că mă despart de ele.

Am căutat în adâncul minții, pipăind în întuneric. Cum nu am primit niciun răspuns, am pășit mai departe.

Când drumul a devenit prea noroiu, am intrat în pădure, iar un rug cu mure negre și zemoase m-a oprit din cale. Înainte să le mănânc, mi-am scos din buzunar talismanul – o gheară de cioară – și l-am răsucit, cu ceața care plutea la marginea drumului agățată de mine.

În suc lipicios care-mi aluneca de-a lungul degetelor s-au prins furnici, ca într-o capcană. Le-am dat bobârnace, în timp ce gustul aspru al acidului lor îmi ardea limba când mai înghițeam din greșeală câte una. Mi-am șters degetele pe rochie și lâna închisă la culoare a absorbit cu totul petele.

Ione mă aștepta la capătul drumului, acolo unde se terminau copacii. Ne-am îmbrățișat și ea m-a prins de braț, cercetându-mi chipul ascuns în umbra glugii.

— Nu te-ai îndepărtat de potecă, nu-i așa, Bess?

— Doar pentru o clipă, i-am răspuns, cu ochii la străzile din spatele ei.

Ne aflam la intrarea în Blunder, iar păienjenii de străzi asfaltate și magazine era mai înspăimântător pentru mine decât orice pădure întunecată. Lumea forfotea, iar zgomotele scoase de oameni și animale îmi răsuna puternic în urechi,

după atâtea săptămâni petrecute acasă, în pădure. Prin fața noastră a trecut în grabă o trăsură, tropăitul copitelor râsunând pe pietrele străvechi ale străzii. Un bărbat de la etajul trei și-a aruncat apa murdară pe fereastră și câțiva stropi au împrăștiat poalele rochiei mele negre. Copiii plângeau. Femeile țipau și se agitau. Negustorii își strigau marfa și, de undeva, s-a auzit dangătul unui clopot: crainicul din Blunder anunța arestarea a trei tâlhari.

Am tras aer în piept și am urmat-o pe Ione în susul străzii. Am încetinit pasul ca să cercetăm tarabele negustorilor și să ne trecem degetele peste materialele noi, scoase din vitrinele magazinelor. Ione a dat un ban de aramă pe un ghem de panglică roz și i-a zâmbit vânzătorului, dezvelind strungăreața pe care o avea între dinții din față. Prezența ei îmi încălzea inima. Simțeam o mare afecțiune pentru Ione, verișoara mea cu păr bălai.

Eram atât de diferite noi două. Ea era onestă, cinstită. Emoțiile îi erau însemnate pe chip, în vreme ce ale mele se ascundeau în spatele unei măști de un calm perfecționat cu grijă. Ea era vie, în toate sensurile cuvântului: își proclama nevoile, temerile și toate trăirile cu voce tare, ca pe o incantație a gratitudinii. Răspândeă mereu o cordialitate afabilă, oriunde ar fi mers, atrăgând oameni și animale. Până și copacii păreau să se legene în armonie cu pașii ei. Toată lumea o iubea. Și ea, la rândul ei, îi iubea pe toți. Uneori chiar și în defavoarea sa.

Ione nu se prefăcea. Ea pur și simplu *era*.

O invidiam pentru asta. Eu eram un animal speriat, arareori calm. Aveam nevoie de Ione – de scutul ei cald și confortabil – mai ales în zile ca aceasta, ziua mea de nume, în care mergeam în vizită la casa tatălui meu.

În adânc, în străfundurile minții mele, a răsunat cu întârziere un scrâșnet de dinți. Am strâns și eu din dinți și mi-am

încleștat pumnii, dar fără rezultat – venirile și plecările lui nu puteau fi controlate. Un băiat și-a făcut loc să treacă pe lângă mine, ochii întârziindu-i puțin cam mult asupra chipului meu. I-am zâmbit fals și m-am întors, trecându-mi mâna peste mușchii încordați ai frunții, până când am simțit că fața mi se golește de orice expresie. Era un truc pe care îl perfecționasem exersând ani în șir în oglindă, modelându-mi chipul ca pe un boț de humă, până când căpăta expresia nevinovată a unei persoane care nu are nimic de ascuns.

L-am simțit privind-o pe Ione prin ochii mei. Când a vorbit, vocea îi părea alunecoasă ca uleiul. *Fata galbenă, delicată și curată. Fata galbenă, nevăzută și simplă. Fata galbenă, ignorată. Fata galbenă nu va fi regină.*

Taci! i-am zis, întorcându-i spatele verișoarei mele.

Ione nu știa ce îmi făcuse infecția. Cel puțin, nu cât de grav era. Nimeni nu știa. Nici măcar mătușa mea, Opal, care mă luase la ea, când mă găsisese delirând din cauza febrei. În acea noapte, când febra s-a înrăutățit, a îndesat lână la tocul ușii și a ținut geamurile închise, ca să nu-i trezesc pe ceilalți copii cu țipetele mele. Mi-a dat licori ca să adorm și mi-a acoperit venele arzătoare cu o cataplasma. Mi-a citit din cărțile pe care le împărțise cândva cu mama. Și m-a iubit, în ciuda a tot ce însemna să adăpostești un copil care avea febră.

Când am ieșit în cele din urmă din camera mea, unchiul și verii mei s-au holbat la mine, căutând vreun semn de magie – orice ar fi putut să mă trădeze.

Dar mătușa mea fusese fermă. Într-adevăr, luasem febra atât de temută în Blunder, dar asta era tot – infecția nu îmi adusese magie. Nici neamul Hawthorn*, nici noua familie a tatălui meu nu aveau să fie găsite vinovate prin asociere cu mine, atât timp cât infecția rămânea secretă.

* Păducel (n.t.).

Iar eu îmi puteam păstra viața.

Așa se spun cele mai bune minciuni – cu un strop de adevăr, ca să fie convingătoare. Pentru o vreme, până și eu crezusem minciuna: că nu am magie. Până la urmă, nu prezentam niciunul dintre simptomele care însoțeau adesea infecția: nu căpătasem nicio abilitate nouă, nu aveam nicio senzație stranie. Am început să mă îmbăt cu iluzii, zicându-mi că sunt singura copilă care a supraviețuit infecției neatinsă de magie.

Dar aceasta era o perioadă la care încercam să nu mă gândesc – o perioadă a inocenței, dinaintea Cărților Providenței.

Dinainte de Coșmar.

Vocea a pălit cu totul, umbra tăcută a prezenței lui alunecând din nou în întuneric. Mintea îmi aparținea din nou și zgomotul orașului mi-a inundat iar urechile, în timp ce o urmam pe Ione pe lângă magazinele vânzătorilor de pe Strada Pieței.

La următorul colț am fost întâmpinate de ecouri stridente. Cineva țipa. Mi-am ridicat imediat fruntea. Ione s-a întins după mine.

— Destrieri, a zis ea.

— Sau Orithe Willow* și Vracii lui! am zis și am grăbit pasul, căutând din ochi robe albe.

A răsunat încă un țipăt și notele lui ascuțite mi-au ridicat firele de păr de pe ceafă. Mi-am întors capul spre piața asfaltată, plină de oameni, dar Ione m-a tras după ea. Singurul lucru pe care l-am văzut înainte de a coti după un alt colț a fost o femeie cu gura deschisă într-un vaiet mut și mânecile pelerinei ridicate ca să-i descopere venele, întunecate precum cerneala.

O clipă mai târziu a dispărut în spatele a patru bărbați cu pelerine negre – Destrierii, soldații de elită ai regelui. Țipetele

* Salcie (n.t.).

ne-au urmat în timp ce străbăteau în grabă străzile întortocheate din Blunder. Când am ajuns la poarta de la Casa Spindle*, atât eu, cât și Ione abia mai respiram.

Casa tatălui meu era cea mai înaltă de pe stradă. Am stat în fața porții, cu țipetele încă răsunându-mi în minte. Ione, roșie în obraji din cauza alergăturii, i-a zâmbit gârzii.

Poarta uriașă din lemn s-a deschis, dezvăluind curtea largă din cărămidă.

Am intrat, cu Ione pășind înaintea mea. În mijlocul curții, înconjurată de gresie, creștea o salbă străveche, plantată de bunicul bunicului meu. Spre deosebire de salba stacojie de pe steagul nostru, copacul din curte își păstra încă nuanța de un verde intens, cu crengile înguste îngreunate de frunze cerate. M-am întins și am atins-o pe una dintre ele, atentă la rândul de dințișori de pe margini. Nu era un copac înalt și regal, dar era bătrân – galant.

Alături de salbă, încă mic, încă neajuns la maturitate, se afla un sorb.

În partea de nord a curții erau grajdurile, iar în cea de sud se afla depozitul cu arme. Nu ne-am aventurat nici într-o parte, nici în cealaltă, ci am mers drept. Când am ajuns la treptele de piatră din fața casei, am respirat adânc și mi-am modelat din nou expresia, apoi am bătut de trei ori în ușa mare din stejar.

Ne-a întâmpinat majordomul tatălui meu.

— Bună ziua! a spus Balian, mijind ochii când mi-a întâlnit privirea.

Și el, asemenea celorlalți servitori din casa tatălui meu, învățase cu mult timp în urmă să se ferească de copilul cel mai mare al familiei Spindle.

Trecuse un an de la ultima mea vizită. Cu toate acestea, culorile șterse ale casei îmi erau familiare, tapiseriile și

* Salba, arbust ornamental și forestier (n.t.).

covoarele fiind neschimbate. Balian a aprins o lumânare, iar eu și Ione l-am urmat, trecând pe lângă scara întunecată din lemn de cireș, cu balustrada lungă, în spirală. Nu am stat să mă gândesc cât de mult îmi plăcea să alunec pe balustradă când eram copilă, nici la faptul că locul rămăsese neschimbat de atunci.

Nu m-am gândit deloc, la mai nimic.

Balian a deschis ușa boltită de la salon. Mirosul de fum și de lemn ars mi-a ajuns la nări înainte să simt căldura răspândită de șemineu, parfumul bogat de cedru gâdilându-mi nasul. Înăuntru, mama mea vitregă, Nerium, și surorile mele vitrege, gemenele Nya și Dimia, s-au ridicat de pe scaunele tapițate.

Gemelele au avut decența să zâmbească, cu gropițe identice săpate în obrajii rotunzi. Puteam să îl văd pe tatăl meu în chipurile lor, mai ales pentru că mama lor, Nerium, avea o față care nu era menită pentru zâmbete sincere. Mama mea vitregă m-a privit din vârful nasului ei delicat, răsucindu-și vârfurile părului alb, lung până în talie, în jurul degetelor subțiri și noduroase.

Arăta întru totul ca un vultur frumos, așezată pe scaunul ei preferat. Stătea și mă privea cu ochi ageri și albaștri, cântărind dacă sunt demnă să fiu mâncată.

Ione a pășit prima în încăpere, astfel încât Nerium să nu mă mai vadă.

Le-am îmbrățișat pe Nya și pe Dimia, surorile mele vitrege având grijă să nu-și aducă trupurile prea aproape de al meu. După ce Balian a închis ușa, eu și Ione ne-am ocupat locurile pe scaunele bogat tapițate de lângă foc, al meu fiind cel mai aproape de șemineu.

Devenise într-atât de mult o rutină, încât părea că repeta-sem totul în prealabil.

Pe masa mică de lângă scaunul meu era o vază cu iriși de un violet intens. Mi-am trecut degetele peste petale, atentă să nu le zdrobesc. În salon erau întotdeauna iriși.

— Ce floare lipsită de strălucire! a spus Nerium, care mă urmărea, iar privirea i s-a îngustat când i-a alunecat spre iriși. Nu pot să înțeleg ce vede tatăl tău la ele.

Mi s-a făcut stomacul ghem. La fel ca în cazul majorității lucrurilor pe care mi le spunea Nerium, cuvintele ei molatece, bine alese, aveau un subton malițios. Motivul pentru care tatăl meu păstra iriși în casă era unul simplu.

Iris fusese numele mamei mele.

— Mie mi se par încântători! a zis Ione, oferindu-mi un zâmbet și aruncându-i o privire veninoasă mamei mele vitrege.

Dimia, care râdea adesea când nu avea idee ce se întâmplă, a dat drumul unui chicotit fals.

— Arăți bine! a spus ea, aplecându-se spre Ione. E o rochie nouă?

Am simțit ochii Nyei ațintiți asupra mea, de parcă aș fi fost o carte pe care fusese instruită să nu o citească. Când i-am înfruntat privirea, s-a întors, cu o expresie neutră pe chip.

Surorile mele vitrege nu mă aveau la inimă. Sau, dacă mă aveau, trecuse mult timp de când mi-o mai arătaseră. La treisprezece ani, cu șapte ani mai mici decât mine, Dimia și Nya erau aproape identice, cu excepția semnului pal din naștere pe care Nya îl avea sub urechea stângă. Mă priviseră întreaga viață cu expresiile lor în oglindă, care trădau o curiozitate rezervată, păstrându-și bunătatea doar una pentru cealaltă.

Am schimbat câteva cuvinte goale cu Dimia, abia simțind căldura emanată de șemineu. Sora mea vitregă mi-a spus că fuseseră invitate să sărbătorească Echinoxul la Stone, castelul regelui.